

HONDENBELASTING

Ik geef les in een minor bij IBMS. Ik praat over superinteressante onderwerpen. Kunstmatige intelligentie, blockchain, drones, zelfrijdende auto's en ethiek. Ik probeer interactief te zijn. En leuk en aardig. En inspirerend. Een topdocent.

Dat lukt maar zelden.

Tot twee weken geleden. Toen hadden we het over privacy. De meeste studenten vonden dat niet zo belangrijk. Ze hadden immers niets te verbergen. Stel nu, betoogde ik, dat je een supermarktpas hebt, die bijhoudt wat je koopt. Die gegevens worden gedeeld met de gemeente en zo wordt gecontroleerd of er inwoners zijn die géén hondenbelasting betalen maar wel hondenbrokjes kopen. Wat weegt dan zwaarder? Privacy of fraudebestrijding?

Toen gebeurde het. De hele klas ging rechtop zitten. Er was geroezemoes, oprechte aandacht. Opwinding. Andrea uit Italië stelde de vraag:

'Betalen jullie in Nederland hondenbelasting?'

'Euh... ja,' zei ik.

'Hoeveel?', wilde Xi uit China weten.

'Geen idee.'

'Laten we het samen opzoeken,' opperde Edmondo uit Brazilië zwaaiend met zijn laptop.

Al snel vonden we dat je per gemeente een ander tarief betaalt. Soms niks, soms wel 175 euro per jaar. We leerden dat je betaalt per hond. Met een maximum van twee.

Ik zag ogen glimmen. Ze wilden meer weten. 'Zijn er ook mensen die verhuizen vanwege de hondenbelasting?' 'Hoe zit het met katten?' 'Maakt het uit hoe groot de

hond is?' 'Zijn er ook hondenbelastingcontroleurs?' De vragen buitelden over elkaar heen.

Daar zaten ze. Enthousiast. Alert. Nieuwsgierig. Leergierig. Betrokken. Dorstig naar kennis. Even voelde ik me een topdocent.

Op die hondenbelasting na dan....